

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 20Csp/87/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120205540
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8120205540.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov, sudcom JUDr. Marekom Bujňákom, v právnej veci žalobkyne V. F., Z.. XX.XX.XXXX, B. V. Š. XXX, XXX XX X., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému TOMA úverová a leasingová, a.s., so sídlom Májová 1319, 022 01 Čadca, IČO: 36 664 090, právne zastúpenému: JUDr. Martinou Fábryovou, advokátkou, so sídlom Floriánska 16, 040 01 Košice, IČO 52 405 656, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 9.342,58 eura, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 500 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
- III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 15.05.2020 si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému právo na primerané finančné zadost'učinenie vo výške 9.342,58 eura. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8C/64/2013 o čiastočnú neplatnosť právneho úkonu, bol zo strany terajšieho žalovaného podaný protinávrh o zaplatenie 9.342,58 eura. V tejto časti konania bola ako žalovaná v postavení spotrebiteľky úspešná, rozsudkom Okresného súdu Prešov, pod sp. zn. 8C/64/2013, zo dňa 2.10.2017, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 6Co/2/2018, zo dňa 31.5.2018, ktoré sa stali právoplatnými 16.7.2018. Žalovaný v pôvodnom konaní podal dovolanie, o ktorom rozhodol NS SR rozsudkom, sp. zn. 6Cdo/229/2018, zo dňa 30.10.2019 tak, že ho odmietol. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol: „43. Keďže žalobcovia mali voči bytovému družstvu dlh, z obavy zo straty bývania uzavreli so spoločnosťou Slovenský bytový servis, s.r.o. t.č. Harmony INVESTMENT, s.r.o. dňa 13.12.2007 príkaznú zmluvu a zmluvu o pôžičke. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie pôžičky vo výške dlhu žalobcov u vlastníka bytu, kúpnej ceny a poplatkov v celkovej sume 151.030,50 Sk, ďalej sprostredkovanie prefinancovania dlhov žalobcov a následné zabezpečenie hypotekárneho úveru na vrátenie pôžičky a zaplatenie odmeny príkazníka. Táto zmluva pritom neobsahuje náležitosti podľa § 4 ods. 2 zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného ku dňu uzavretia zmluvy a to ročnú úrokovú sadzbu a RPMN. V ten istý deň žalobcovia podpísali zmluvu so spoločnosťou. TOMA úverová a leasingová, a.s. o úvere s tým, že časť 220.000,-Sk bude vyplatená Slovenskému bytovému servisu, s.r.o. a suma 7.400,- Sk bude predstavovať poplatok za zabezpečenie úveru, ktorý bol taktiež vyplatený uvedenej spoločnosti. Následne žalobcovia podpísali dňa 18.3.2008 zmluvu o zriadení záložného práva na nehnuteľnosť, ktorej sa stali už spoluvlastníkmi, s uvedením hodnoty bytu minimálne 300.000,-Sk a s tým, že netrvajú na vypracovaní znaleckého posudku na záloh. Žalobcovia uhradili žalovanému sumu 3.261,56 €, t.j. 98.257,75 Sk, predstavujúcu 31 splátok

a časť 32. splátky. Keďže ďalšie splátky žalobcovia prestali uhrádzať, spoločnosť TOMA úverová a leasingová, a.s. im oznámila začatie výkonu záložného práva k bytu s tým, že ich dlh predstavoval sumu 11.348,18 €, t.j. 341.875,27 Sk. Žalobcom bol na základe týchto zmlúv poskytnutý len zlomok finančných prostriedkov, nakoľko tieto boli prevádzané medzi jednotlivými spoločnosťami s následkom pre žalobcov ako spotrebiteľov zaplatiť poplatky spoločnosti Slovenský bytový servis, s.r.o. v sume 30.000,- Sk ako odmenu, v sume 7.400,- Sk ako poplatok za zabezpečenie úveru a v sume 8.000,- Sk ako náklady spojené s následným poskytnutím úveru (napr. správny poplatok za návrh na vklad do katastra a i.). 45. Súd sa na základe námietky žalobcov zaoberal aktívnou legitímáciou žalovaného v spore o zaplatenie dlžnej sumy úveru. Žalovaný si uplatňoval nároky z úverovej zmluvy, a to zosplatnený zvyšok úveru dôvodiac, že finančné prostriedky z úverovej zmluvy poskytol žalobcom v 1. a 2. rade. Táto okolnosť však v konaní preukázaná nebola a finančné prostriedky v inej sume, ale na totožný účel zaplatenia dlhu žalobcov v 1. a 2. rade, poplatku z omeškania a kúpnej ceny uhradila iná obchodná spoločnosť v období ešte pred uzavretím zmluvy o úvere. Úverová zmluva, od ktorej nárok žalovaný v tomto konaní odvíja, bola uzavretá na inú sumu, ale na totožný účel, teda na nadobudnutie nehnuteľnosti pre bytové účely. Žalovaný finančné prostriedky poskytol nie však na účet žalobcov v 1. a 2. rade, ale na účet pôvodného prenajímateľa, teda OSBD Prešov. Pritom poprel akúkoľvek súvzťažnosť so Slovenským bytovým servisom s.r.o. (čl.144), ktorý je samostatným právnym subjektom a ktorý finančné prostriedky potrebné na úhradu nedoplatku, poplatkov z omeškania a kúpnej ceny bytu uhradil na účet prenajímateľa. Taktiež z výpisu žalobcu v 1. rade vyplýva, že finančné prostriedky vo výške 30.969,50 Sk boli žalobcom poukázané spoločnosťou Slovenský bytový servis s.r.o. a nie žalovaným. Z tohto dôvodu aktívna legitímácia pre vrátenie finančných prostriedkov z úverovej zmluvy u žalovaného nie je daná z dôvodu nenaplnenia jednej zo základných podmienok, a to poskytnutie finančných prostriedkov dlžníkovi. Ak by aj v zmluve bolo uvedené, že žalovaný bude za dlžníka plniť v prospech bývalého prenajímateľa, v situácii a v čase, kedy takto žalovaný mal platby uskutočniť (17.4.2008) boli už úhrady realizované iným subjektom a tým by duplicitne žalovaný plnil pre totožné účely, avšak už takáto potreba zo strany žalobcov v 1. a 2. rade ani reálne neexistovala. Súd vychádzajúc z týchto okolností dospel k záveru o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu pri návrhu na vrátenie dlžnej sumy úveru. (viď rozsudok Krajského súdu v Prešove z 18.1.2017, sp. zn. 18Co/1/2016).“ Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv. Svoje práva musela brániť podaním žaloby. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojich práv na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadostučinenie požaduje vo výške 9.342,58 eura, ktorá zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný na môj úkor bezdôvodne obohatiť. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkom v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 8C/64/2013, zo dňa 2.10.2017 a jeho odôvodnením, ktorý je hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadostučinenie a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o primerané finančné zadostučinenia ani rozširovať ani zužovať.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. Vo svojom vyjadrení uviedol, že priznanie primeraného finančného zadostučinenia vyžaduje úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti prívodiť spotrebiteľovi ujmu, či možnosť vzniku takejto ujmy. Súd síce označil zmluvnú podmienku za neplatnú, nemožno však vychádzať z tejto podmienky záver, že ak by táto podmienka bola uplatnená došlo by k porušeniu práva spotrebiteľa. Záložný veriteľ by musel postupovať s náležitou starostlivosťou. Ak by tak nepostupoval, záložca by mohol vymáhať náhradu škody. Žalovaný má za to, že žalobkyňa sa nemôže domáhať primeraného finančného zadostučinenia ani za protinávrh, keďže z jej strany nedošlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti. Žalovaný namietal aj výšku primeraného zadostučinenia, keďže tak vysoká suma by zásadným spôsobom zmenila chod spoločnosti, žalovaného a v krajnom prípade možno hovoriť o existenčných problémoch. Žalovaný má za to, že takýto návrh je aj v rozpore s dobrými mravmi, keďže dňa 08.11.2019 uzatvorila žalobkyňa so žalovaným dohodu o urovaní a zmene právnych vzťahov. Žalobkyňa iniciovala úpravu vzájomných vzťahov zo zmluvy o úvere č. 20505 zo dňa 13.12.2007. Podľa čl. I. bod . Dohody o urovaní je medzi stranami Dohody o urovaní sporný záväzok dlžníkov zo Zmluvy o úvere, jeho existencia a výška. V ďalšom bode sa tento sporný záväzok nahrádza novým, na základe ktorého sa dlžníci zaväzuje spoločne a nerozdielne zaplatiť veriteľovi sumu 5.250,- eura. Zároveň bolo dohodnuté, že splnenie bolo zabezpečené záložným právom. Podľa čl. I bod 8 Dohody o urovaní sa strany dohodli, že sa výslovne vzdajú práva, nároku na náhradu všetkých trov súdneho konania. Žalobkyňa zobrala dňa 08.11.2019

žalobu späť, pričom špekulatívne doplnila vetu, že uvedené podávame pre prípad, ak by vec po dovolaní sa vrátila pre OS Prešov alebo KS Prešov.

3. Rozsudkom zo dňa 30. apríla 2021, sp. zn. 20Csp/87/2020 súd žalobu zamietol.

4. Proti rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Odvolanie odôvodnila nesprávnymi skutkovými zisteniami a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Uviedla, že v základnom konaní, tak súd prvoinštančný, ako aj súd odvolací, vec posudzovali ako vec spotrebiteľskú, a nedostatok aktívnej vecnej legitímácie terajšieho žalovaného odvodili z jeho konania pri uzatvorení úverovej zmluvy, v spojení s ďalšími predmetnými zmluvami, na základe ktorej sa chcel na jej úkor bezdôvodne obohatiť a toto konanie terajšieho žalovaného posúdili ako konanie rozporné s dobrými mravmi a v rozpore s povinnosťou konať s náležitou odbornou starostlivosťou. Práve v takomto postupe terajšieho žalovaného, v základnom konaní, spočíva porušenie spotrebiteľského práva, a to porušenie Zákona o ochrane spotrebiteľov (250/2007 Z. z.) a Zákona o spotrebiteľských úveroch (258/2001 Z. z.), čo je zhrnuté v odôvodnení 25. potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu Prešov v základnom konaní sp. zn. 6Co/2/2018, z 31.5.2018, z ktorého citovala: „Vo vzťahu k vzájomnému návrhu žalovaného odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalovaného za vecne správny. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že uplatňované finančné prostriedky neboli žalobcom poskytnuté zo strany žalovaného, ale od inej spoločnosti. Súd prvej inštancie správne ustáli, že úverová zmluva, od ktorej nárok žalovaný v tomto konaní odvíja, bola uzavretá na inú sumu, ale na totožný účel, t. j. nadobudnutie nehnuteľnosti pre bytové účely, žalovaný však finančné prostriedky žalobcom neposkytol (porov. rozpor rozsudok súdneho dvora EÚ s C-377/14).“ Vec v základnom konaní skončila právoplatne, plným úspechom žalobkyne a jej manžela. Napriek tomu, že súd v základnom konaní určil, že záložná zmluva je neplatná, tak terajší žalovaný nepožiadala o výmaz záložného práva, ale využil finančnú situáciu žalobkyne, aby od nej vylákal prostredníctvom urovnania sumu 5 250,- eur. Išlo o to, že žalobkyňa s manželom bola nútená byť predať. V časovej a finančnej tiesni, žiadala žalovaného, aby požiadala o výmaz záložného práva, keďže je súdne konanie o neplatnosť záložnej zmluvy právoplatne skončené určením jej neplatnosti. Žalovaný sa odvolával na dovolanie. O jeho stanovisku predložila SMS, ktorú zaslal 23.9.2019, v ktorej uviedol, že bude čakať na výsledok dovolacieho konania alebo je ochotný dohodnúť sa na doplatení konkrétnej sumy. Ak žalobkyňa nechcela prísť o jediného záujemcu, ktorý mal záujem byť kúpiť, boli s manželom nútení podpísať urovanie, ktoré im žalovaný predložil. Urovanie nie je ničím iným, ako neplatným právnym úkonom, ktorý uzatvorili v tiesni a bez akéhokoľvek rozumného právneho dôvodu, keďže v súdnom konaní boli v celom rozsahu úspešní. O „kvalite a relevantnosti“ toho dokumentu podľa ich názoru svedčí aj tá skutočnosť, že urovanie podpísali, aj keď obsahuje v bode 8. záväzok, zobrať žalobu späť. Aj keď boli právnym zástupcom poučení o tom, že v právoplatne skončenej veci nie je možné zobrať žalobu späť, žalovaný na tejto požiadavke trval a súhlasil s výmazom záložného práva až po tom, keď mu žalobkyňa preukáže, že v základnom konaní zobrali žalobu späť, čo aj urobili. Aj keď to bol právny nezmysel, požadovanú sumu 5 250,- eur žalovanému vyplatili, podanie o späťvzatie žaloby v základnom konaní na súd podali a preukázali to žalovanému. Žalovaný následne požiadala o výmaz záložného práva.

6. Žalobkyňa v podanom odvolaní namietala aj výrok o trovách konania. Poukázala na svoju finančnú situáciu a mala za to, že v tomto prípade sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa.

7. Odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie. V rozhodnutí uviedol, že všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejme z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadostučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa

v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešne uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi, resp. v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z rozhodnutia súdu vydaného vo veci samej. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že ak bola žaloba zamietnutá z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie a súd sa v konaní nezaoberal vecou samou, súd teda nezistil a ani nemohol zistiť porušenie spotrebiteľských práv v časti o zaplatenie dlžnej sumy, keďže sa vecou samou nezaoberal. Podľa názoru odvolacieho súdu nesprávnym je aj názor súdu prvej inštancie v tom smere, že žalobkyňou uplatnený nárok je v rozpore s dobrými mravmi. Žalobkyňa v konaní vedenom Okresným súdom Prešov pod sp.zn. 8C/64/2013 sa domáhala, aby súd určil, že Zmluva o zriadení záložného práva č. 20505 zo dňa 18.3.2008 uzavretá medzi účastníkmi konania v časti čl. V. bod 1/ je neplatná. Žalovaný doručil Okresnému súdu Prešov v konaní sp.zn. 8C/64/2013 vzájomnú žalobu, na základe ktorej žiadal zaviazat' žalobcov v 1. a v 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému sumu 9342,58 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 7087,25 eur od 28.3.2013 do zaplatenia. Okresný súd Prešov rozsudkom sp.zn. 8C/64/2013-179 zo dňa 2.10.2017 určil, že Zmluva o zriadení záložného práva č. 20505 zo dňa 18.3.2008 v časti čl. V. bod 1/ je neplatná. Druhým výrokom zamietol vzájomný návrh žalovaného na zaplatenie sumy 9342,58 eur s príslušenstvom. Žalovaného zaviazal na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Rozsudok Okresného súdu Prešov v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/2/2018 zo dňa 31. mája 2018 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 16.7.2018. Podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ sa spotrebiteľ v základnom konaní úspešne bránil tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bola žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva. Ako vyplýva z rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 8C/64/2013 súd vyhovel žalobe žalobcov v 1. a v 2. rade (v tomto konaní tiež v postavení žalobkyne), keď výrokom I. určil, že Zmluva o zriadení záložného práva č. 20505 zo dňa 18.3.2008 je neplatná. V odôvodnení rozhodnutia Okresný súd Prešov v bode 43 uviedol, že súd posúdil platnosť ustanovení zmluvy o výkone záložného práva v súvislosti s rozporom s pravidlami dobrých mravov, kedy ide podľa § 39 Občianskeho zákonníka o absolútnu neplatnosť, ktorej sa môže dovolať ktokoľvek a kedykoľvek. „Súd má s poukazom na uvedený sled právnych úkonov a činnosti jednotlivých spoločností za to, že uzavretá záložná zmluva sa prieči dobrým mravom s poukazom na hore vysvetlený obsah pojmu dobré mravy. Žalobcovia za reálne poskytnuté prostriedky vo výške cca 180.000 Sk (151.030,50 Sk + 30.969,50 Sk) mali zaplatiť pri riadnom splácaní počas 16 rokov sumu prevyšujúcu 490.000 Sk (cca 16.200 €), t.j. viac ako dvojnásobok. Navyše na zabezpečenie tejto pozdĺžnosti žalobcovia založili svoj 3 a 1 izbový byt vo Vyšnej Šebastovej, ktorého hodnota je v súčasnosti nepochybne značne vyššia ako zmluvne uvedených 9.958,17 € (300.000,-Sk). Teda nie je tu zachovaný princíp proporcionality, medzi výškou dlhu a hodnotou zálohu. Okrem toho ich nehnuteľnosť

by mohla byť prevedená na inú osobu priamym predajom bez určenia jej hodnoty znaleckým posudkom. Aj keď žalobcovia podpísali zmluvy, v ktorých sú uvedené klauzuly o tom, že podmienky zmluvy sa nepriečia dobrým mravom, nie sú uzavreté v tiesni, ani za nápadne nevýhodných podmienok, jedná sa o irelevantné vyhlásenia. Morálne pravidlá majú objektívnu povahu, dajú sa na základe objektivizovaných kritérií určiť a preto akékoľvek súhlasné a teda subjektívne motivované vyhlásenia zmluvných strán nie je smerodajné o tom, či nimi uzavretá zmluva je v súlade s dobrými mravmi alebo nie. Vo všetkých prípadoch sa jedná o zmluvy vopred pripravené, ktorých spravidla spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje.“ o vzťahu k uplatnenému vzájomnému návrhu žalovaného na zaplatenie sumy 9342,58 eur s príslušenstvom súd na základe dôvodnej námietky žalobcov sa zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou. Z odôvodnenia citovaného rozsudku v základnom konaní plynie, že aktívna vecná legitímácia pre vrátenie finančných prostriedkov z úverovej zmluvy u žalovaného nie je daná z dôvodu nenaplnenia jednej zo základných podmienok, a to poskytnutie prostriedkov dlžníkovi. Rovnako vo vzťahu k nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalovaného vo vzájomnej žalobe v konaní 8C/64/2013 Krajský súd v Prešove v rozsudku sp.zn. 6Co/2/2018 zo dňa 31.5.2018, ktorým odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok sp.zn. 8C/64/2013, v bode 25 odôvodnenia rozsudku uviedol, že „Vo vzťahu k vzájomnému návrhu žalovaného odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalovaného za vecne správny. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že uplatňované finančné prostriedky neboli žalobcom poskytnuté zo strany žalovaného, ale od inej spoločnosti. Súd prvej inštancie správne ustálil, že úverová zmluva, od ktorej nárok žalovaný v tomto konaní odvíja, bola uzavretá na inú sumu, ale na totožný účel, t. j. nadobudnutie nehnuteľnosti pre bytové účely, žalovaný však finančné prostriedky žalobcom neposkytol (porov. rozpor rozsudok súdneho dvora EÚ s C-377/14).“ Žalobkyňa si uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu, že v súlade s § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. bola v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 8C/64/2013 úspešná. Treba prisvedčiť žalobkyni, že z odôvodnenia súdu prvej inštancie nevyplýva, ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa si neuplatnila porušenie svojho spotrebiteľského práva v základnom konaní. Súd prvej inštancie zamietol nárok na primerané finančné zadosťučinenie z dôvodu, že k zamietnutiu žaloby došlo bez meritórneho prieskumu vo veci samej a teda súd v konaní 8C/64/2013 nezistil a ani nemohol zistiť porušenie spotrebiteľských práv v časti o zaplatenie dlžnej sumy, keďže sa vecou samou nezaoberal. Takýto právny záver však z odôvodnenia rozsudku sp.zn. 8C/64/2013 Okresného súdu Prešov neplynie.

8. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi a to Rozsudkom Okresného súdu Prešov na č.l. 4-10, Doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti na č.l. 11, Rozsudkom Krajského súdu v Prešove na č.l. 12-15, Doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti na č.l. 16, Uznesením Najvyššieho súdu na č.l. 17-27, Dohodou o urovaní a zmene právnych vzťahov na č.l. 39, Spät'vzatím žaloby na č.l. 40, Vyjadrením žalovanej na č.l. 41-43, 44-46, Dohodou o urovaní na č.l. 47, Spät'vzatím žaloby na č.l. 48, Návrhom na zastavenie z dôvodu skôr začatého konania na č.l. 54 a zistil tento skutkový stav:

9. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 2.10.2017, pod sp. zn. 8C/64/2013, okrem iného zamietol vzájomný návrh žalovaného na zaplatenie sumy 9.342,58 eura s príslušenstvom. V rozhodnutí uviedol: „Súd sa na základe námietky žalobcov zaoberal aktívnou legitímáciou žalovaného v spore o zaplatenie dlžnej sumy úveru. Žalovaný si uplatňoval nároky z úverovej zmluvy, a to zosplatnený zvyšok úveru dôvodiac, že finančné prostriedky z úverovej zmluvy poskytol žalobcom v 1. a 2. rade. Táto okolnosť však v konaní preukázaná nebola a finančné prostriedky v inej sume, ale na totožný účel zaplatenia dlhu žalobcov v 1. a 2. rade, poplatku z omeškania a kúpnej ceny uhradila iná obchodná spoločnosť v období ešte pred uzavretím zmluvy o úvere. Úverová zmluva, od ktorej nárok žalovaný v tomto konaní odvíja, bola uzavretá na inú sumu, ale na totožný účel, teda na nadobudnutie nehnuteľnosti pre bytové účely. Žalovaný finančné prostriedky poskytol nie však na účet žalobcov v 1. a 2. rade, ale na účet pôvodného prenajímateľa, teda OSBD Prešov. Pritom poprel akúkoľvek súvislosť so Slovenským bytovým servisom s.r.o. (čl.144), ktorý je samostatným právnym subjektom a ktorý finančné prostriedky potrebné na úhradu nedoplatku, poplatkov z omeškania a kúpnej ceny bytu uhradil na účet prenajímateľa. Taktiež z výpisu žalobcu v 1. rade vyplýva, že finančné prostriedky vo výške 30.969,50 Sk boli žalobcom poukázané spoločnosťou Slovenský bytový servis s.r.o. a nie žalovaným. Z tohto dôvodu aktívna legitímácia pre vrátenie finančných prostriedkov z úverovej zmluvy u žalovaného nie je daná z dôvodu nenaplnenia jednej zo základných podmienok, a to poskytnutie finančných prostriedkov dlžníkovi. Ak by aj v zmluve bolo uvedené, že žalovaný bude za dlžníka plniť v prospech bývalého prenajímateľa, v situácii a v čase, kedy takto žalovaný mal platby uskutočniť (17.4.2008) boli už úhrady realizované iným subjektom a tým by duplicitne žalovaný plnil pre totožné účely, avšak už takáto potreba

zo strany žalobcov v 1. a 2. rade ani reálne neexistovala. Súd vychádzajúc z týchto okolností dospel k záveru o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu pri návrhu na vrátenie dlžnej sumy úveru. (viď rozsudok Krajského súdu v Prešove z 18.1.2017, sp. zn. 18Co/1/2016).“

10. Krajský súd v Prešove vyššie uvedený rozsudok potvrdil, keď sa stotožnil so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalovaného (bod 25). Najvyšší súd dovolanie žalovaného odmietol.

11. Podľa dohody o urovaní a o zmene právnych vzťahov zo dňa 08.11.2019, uzavretej medzi žalobkyňou, P. F. a žalovaným, sa sporný záväzok zo zmluvy o úvere č. 20505 nahrádza novým, na základe ktorého sa dlžníci zaväzuje spoločne a nerozdielne zaplatiť veriteľovi sumu 5.250,- eura. Podľa bodu I. 6 k uzatvoreniu dohody dochádza na základe návrhu dlžníkov. Podľa bodu I. 8 sa strany dohodli, že sa výslovne vzdajú práva, nároku na náhradu všetkých trov súdneho konania. Podaním zo dňa 08.11.2019 zobrali žalobcovia žalobu v konaní 8C/64/2013 v celom rozsahu späť.

12. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

13. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

14. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

15. Podľa § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

16. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Súd je v danom prípade viazaný rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorý uviedol, že pokiaľ sa spotrebiteľ v základnom konaní úspešne bránil tým, že dodávateľ porušil jeho spotrebiteľské práva a z toho dôvodu bola žaloba zamietnutá, tak potom možno konštatovať, že spotrebiteľ úspešne uplatnil svoje spotrebiteľské práva. Rovnako je súd viazaný tým, že uplatnený nárok nie je v rozpore s dobrými mravmi (bod 24. uznesenia). Základný predpoklad na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda daný.

17. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia tak pre určenie výšky nároku musí žalobkyňa objektívne, vzhľadom na povahu, intenzitu, trvanie a rozsah pôsobenia nepriaznivého následku preukázať, ako ho pociťovala a prežívala. Pri stanovení výšky treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej resp. hroziacej ujmy, okolností tak na strane žalobkyne ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobkyne. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktno držať ujmy, ktorá žalobkyne objektívne hrozila, resp. ktorá jej vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany, ale primeraný.

18. Súd má za to, že pre žalobkyňu bude primerané finančné zadosťučinenie vo výške 100,- eur, Žalobkyňa nepredložila žiadne dôkazy odôvodňujúce výšku primeraného zadosťučinenia, pričom vychádzala iba zo sumy, ktorý si žalovaný voči nej uplatnil. Súd preto pri výške vychádzal iba zo skutočnosti, že žalobkyňa sa musela voči uplatnenému nároku brániť. Súd preto prihliadnutím na

intenzitu zásahu ustálil ako dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 500,- eur. Touto sumou budú naplnené všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, a preto v prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

19. Právny zástupca žalobkyne v záverečnej reči uviedol, že došlo ku zabezpečeniu trojizbového bytu v rozlohe 3,5, a preto takáto nízka suma by sa minula účinkom primeraného finančného zadosťučinenia. K tomu súd uvádza, že žalobkyňa si na tunajšom súde uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie v súvislosti s výrokom I. rozsudku sp. zn. 8C/64/2013, t.j. určením neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva. Konanie je vedené pod sp. zn. 14Csp/86/2020. Uvedená skutková okolnosť sa týka práve tohto porušenia spotrebiteľského práva, a preto ju nie je možné zohľadniť na výšku zadosťučinenia v tejto veci.

20. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola úspešná v časti primeraného zadosťučinenia v základe nároku v rozsahu 100%, pričom výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom pri vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).